

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κ' ἔτσι ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὲς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μὴ γὰρ ἴσας Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπεὶ καὶ τοὺς πτωχεύει — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη κι' εἰκοστὴ
καὶ φεύγουν βουλευφόροι σεβαστοί.

Ποῦντος διακόσα δύο καὶ ὀγδόντα
κι' ὑψόνονται χρεώγραφα καὶ φόντα.

Μεγάλη Σχόλη καὶ χαίρουν ὅλοι.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, Χριστὸς γεννᾶται πάλιν,
κι' ὁ κόσμος παραδίδεται εἰς μέθην καὶ κραιπάλην,
ὅτε Τριούπη της Βουλῆς τὴν λήξιν ἀναγγέλλει
καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας των τοὺς βουλευφόρους στέλλει,
κι' ἀναγορεῖν βελάζοντα τὰ τόσα πρόβατά του,
ποὺ πάντοτε χειροκροτοῦν τὰ περισσεύματά του.

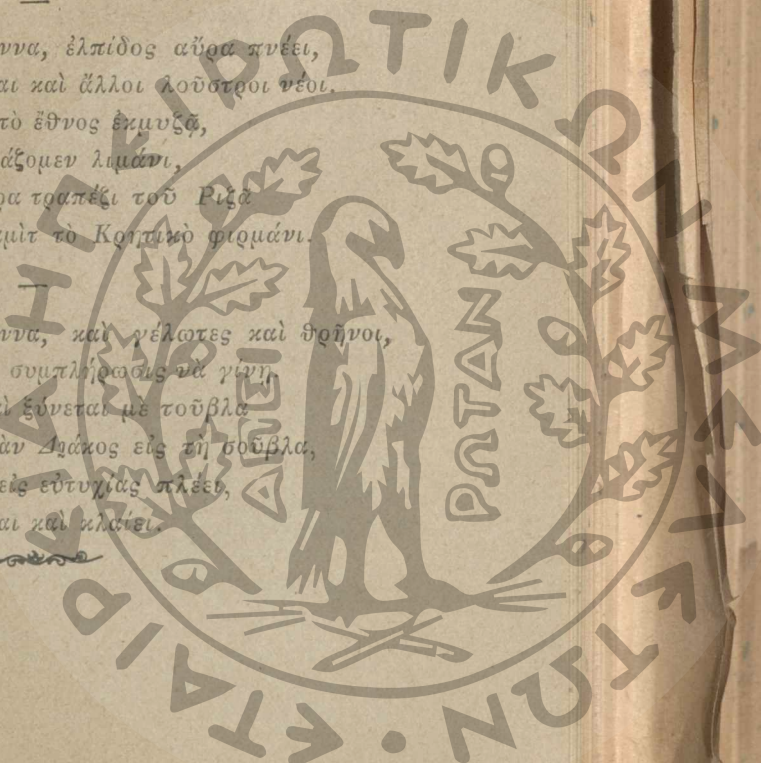
Ἄς ψάλωμεν τὴν ἑορτὴν ἡμέρας χαρμοσύνης,
ἀργία καὶ κατάλυσις ἐλαίου τε καὶ οἴνου.
Σφαλᾶ τὸ Κοινοβούλιον μετὰ βοῆς καὶ κρότου
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος, σωστὸς ἱερομάρτυς,
προλέγει ὄλεθρον ταχὺν τοῦ μιαιοῦ προδότου,
κι' εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος πᾶς λαχανᾶς ἀντάρτης.

Πηγαίνουν εἰς τὰ σπήτια των σωτήρες καὶ προδόται
καὶ γάνουν τὰ λημέρια των καμπόσοι πατριῶται.
Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μετ' ἀγαθῶν μυρίων,
ἀλλοιμονοῦν 'στοὺς ἔχοντας στομάχους νηστικούς,
ὅτε πολλὸς Ἀγγερινός, γενναῖος Ἀμφιτρυών,
προσφέρει γουρουνόπουλα εἰς τοὺς Ἰπποκρίτους.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, ἐλπίδος αὐτὰ πνέει,
κι' ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται καὶ ἄλλοι λουδοῖροι νέοι.
Τὸ ἄφθονον περισσεύμα τὸ ἔθνος ἐκινεῖ,
εἰς σωτηρίας ἀνοικτὸν ἀράζομεν λιμάνι,
καὶ δίδουν εἰς τ' Ἀνάκτορα τραπέζι τοῦ Ριζᾶ
γιὰ τοῦ συμμάχου μας Χαμίτ το Κρητικὸ φιομάνι.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, ζωὴ ἐν πάσῃ φύσει,
καὶ κινδυνεύει ὁ καθεὶς τὰ κώλα του ν' ἀφήσῃ.
Τρέμουν ἐκ πείνης καὶ θυμοῦ τῶν νηστικῶν τὰ χεῖλη,
ὅτε μάρτυρες μὲ πρόσωπον προβάλλουν ἀχαμνόν,
καὶ τραγοῦν οἱ μακάριοι τοῦ Ἰπποκρίτου φίλοι
ἐν ἔργῳ καὶ τύμπανῳ τοῦ Πάσχα τὸν ἄμνον.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, καὶ γέλωτες καὶ θοῆνοι,
τοῦ Ἰπποκρίτου πιθανὸν συμπλήρωσις νὰ γινῇ.
Τάκουει ὁ Σιμόπουλος καὶ ξόνεται μὲ τοῦβλα
καὶ ψήνεται ὁ φουκαρᾶς σὰν Ἀγάκος εἰς τὴν τοῦβλα,
κι' ἡ μὲν ἡμίσεια Ἑλλὰς εἰς εὐτυχίαν πλέει,
ἡ ἄλλη δὲ ἡμίσεια δούρεται καὶ κλαίει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί ἐπαθες, βρέ Φασουλῆ, καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάξεις καὶ κουρασμένος κι' ἀδρανῆς ὅτ' αὐτὰ μάτια μὲ κυττάξεις;
Φ. Βρέ ἄφησέ με ἡσυχὸ εἰς τὸ πολὺ μου χάλι... δὲν ἔχω γλώσσα, Περικλῆ, καὶ νοῦ εἰς τὸ κεφάλι.
Π. Μὴν κάνης, βρέ, τὸν ἄρρωστο καὶ ἄρχισε τὴ λίμα.
Φ. Θαρρῶ πῶς ἔγινα κι' ἐγὼ τῆς ἱμφλουέντζας θύμα.
Π. Καὶ ἱμφλουέντζα τί ἐστὶ;
Φ. Ἀρρώστια, βρέ κενέφη, ποῦ σοῦ χαλᾷ τὴν ὄρεξι καὶ ὅλο σου τὸ κέφι, ἕνα συνάχι δυνάτ' ποῦ διώχνει κάθε βρῶμα καὶ γεῦσιν δὲν αἰσθάνεται παντάπασιν τὸ στόμα. Καὶ ἂν χωθῆς, βρέ Περικλῆ, ἐντὸς τῶν ὑπονόμων καὶ ἂν ψοφήμια σκουντουφλᾶς καταμεσῆς τῶν δρόμων, καὶ ἂν εἰσέλθῃς κι' εἰς αὐτοὺς τοῦ Χόρν τοὺς ἀποπάτους, εἰς τὴν ἀρχαίαν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους, ὅτ' ἐμένα οὐρητήριον τὸ τοῦ Κοινοβουλίου, κι' εἰς κάθε μέρος σεβαστὸν αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, εἰς τὴν Αὐλὴν, εἰς τὴν Βουλὴν, εἰς τόσα Ὑπουργεῖα, εἰς Λύκεια ἐπίσημα καὶ Παρθενᾶγωγεῖα, εἰς μέγαρα ὑψηρῆς τῶν νέων Ἀθηνῶν, εἰς τὰς αἰθούσας τὰς χρυσᾶς κυρίων εὐγενῶν, ποῦ ἔχουν εἰς τὰς χεῖράς των τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν, καθόλου δὲν αἰσθάνεται ἡ μύτη σου ὁσμὴν. Τὰ δυὸ πλατεῖὰ ρουθούνια σου δὲν πᾶσαλᾶς σάνπρωτα, δὲν ἀναπνέεις, Περικλῆ, τῶν νηστικῶν τὰ χνῶτα, ἀλλ' οὔτε τὰ ρεψίματα Ὑπουργικῶν χορτάτων, ρητόρων καὶ πατριωτῶν ἐκ τῶν φλογερωτάτων, τοὺς ρύπους ὄλων τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πεζοδρομίων, τὰ φώσφορα, τὰ λυκαλικά, τὰς βρώμας τῶν τιμίων, τῶν γυναικῶν τάρωματα καὶ τῶν σφριγώντων νέων, τὰ ἔλγαι καὶ τὰ τέλματα εὐεργετῶν γενναίων, τὴν ἀρετὴν τὴν ἀσπιλον τῶν φιλανθρώπων οἰκων, τὴν ὁζουσαν ἀλήθειαν τῶν ἱεροκηρύκων, τὰς ἀποφύσεις τὰς σοφᾶς λογίων ἐξαιρέτων, ἐπιστημόνων ἐμβριθῶν, πανσόφων Περικλέτων. Ὡ νόσος σὺ εὐλογητὴ καὶ ὄντως μακαρία!... τοὺς ρῶθωνάς μου δὲν κτυπᾷ τ' αὐτῇ ρυπαρεία,

καὶ νὰ ἐμβαίνω εἰμπορῶ παντοῦ τῆς κοινωνίας, χωρὶς νὰ ἔχω, Περικλῆ, ἀνάγκη ἀμμιωνίας. Ἀλλ' ὅμως τὰ καθέκαστα τῆς νόσου δὲν σοῦ εἶπα... ὁ Δάγγειος ὁ πυρετὸς συνήντησε τὴν Γρίπα καὶ μ' ὄργανον ἀμφοτέρωθεν συνενωθέντες τὸσον τῆς ἱμφλουέντζας, Περικλῆ, ἐγέννησαν τὴν νόσον, κι' ἐκείνη μὲ ταχύτητα διέδραμε πολλὴν τὴν Δύσιν τὴν ἀπέραντον καὶ τὴν Ἀνατολήν, προσβάλλει δέ, ὡς ἔμαθα, μετὰ μεγάλου θάρρους καὶ Αὐτοκράτορας τρανοὺς καὶ Βασιλεῖς καὶ Τσάρους κι' ἐν γένει κάθε ἄνθρωπον ἢ φέροντα πορφύραν, ἢ ἐπαιτοῦντα καθ' ὁδὸν μὲ Γκραββαρίτου λύραν, παρηγοροῦμαι δέ κι' ἐγὼ, τὸ σκύβαλον τοῦ κάρου, διότι ἔχω τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν τοῦ Τσάρου, καὶ ψιθυρίζω μόνος μου «ἂν δίχως στέμμα τρέχω, ἂν μὲ τὸν Τσάρον, Περικλῆ, οὐδὲν κοινὸν δὲν ἔχω, ἀλλ' ὅμως εἰμπορῶ κι' ἐγὼ καὶ πᾶς τῆς γῆς θνητός, νὰ πάθῃ τὴν ἀσθένειαν ποῦ πάσχει καὶ αὐτός.

Μία μονάχ' ἀσθένεια τοὺς πάντας ἐξισοῖ κι' ὁ Τσάρος θύμα γίνεται κι' ὁ μπεχλιθάνης σὺ, συναδελφοῦται τὸ μικρὸν μὲ τὸν μεγάλον πλάσμα, καὶ οὕτω πῶς, βρέ Περικλῆ, σμικρύνεται τὸ χάσμα, ὁποῦ χωρίζει πάντοτε τὴν γῆν αὐτὴν τὴν πλάνον πάντα σκηπτοῦχον Καίσαρα κι' ἐμένα τὸν ζητιάνον! Ἀλλ' ὄρεξιν δὲν μοῦμινε νὰ σοῦ πολυμιλῶ... οἱ βουλευταὶ μᾶς ἔφυγαν... ἄς πᾶνε ὅτ' αὐτὸ καλὸ... ὁ δὲ Προϋπολογισμὸς ἀπέμεινε ὅτ' αὐτὸ καλὸ... καὶ διόλου δὲν ὠφέλησε ἡ τόση ρητορεία. Ὁ Θεόδωρος ἔχασε ταῦτά μὲ τὸ καλὰθι κι' ἂν ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, τὴν ἱμφλουέντζαν πᾶν δὲν θὰ ἔμπορῇ ἢ μύτη του νὰ μυρισθῇ κανένα παρήγορον περίσσευμα γιὰ ὅλους καὶ γιὰ μένα. Ἀλλ' ὅμως ἄς μὴ χάσωμεν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα καὶ δὴ ἄς μακαρίσωμεν τὴν δύσμοιρον πατρίδα, διότι πάλιν θὰ ἐλθοῦν μετὰ τὸ νέον ἔτος καὶ τότε τὴν συζήτησιν θ' ἀρχίσωμεν ἀνέτως, κι' ὁ Θεόδωρος θὰ κόβεται ἀπὸ τῆς ρεβερέντζας καὶ θὰ περάσουν πυρετοὶ καὶ γρίπες κι' ἱμφλουέντζαι πιστεύω δέ κι' ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ὅλ' οἱ πατριῶται πῶς δὲν θὰ ἔχουν, Περικλῆ, καταρροὴν ὡς τότε, κι' εὐκόλως θὰ μυρίζωνται τῶν βουλευτῶν τὰς βρώμας καὶ θὰ ἐκφέρουν ἐπ' αὐτῶν τὰς σωστικὰς τῶν γνώμας. Μὰ παραπέρα πήγαινε... τὸ στόμα θὰ σφαλίσω... μοῦ ἔρχονται φτερνίσματα καὶ θὰ σὲ πιτσιλίσω. Θεέ μου, τί κατάστασις!...

Π. Τί κάνεις, βρέ γαϊδούρι; τὰ σάλια σου πιτσιλίσαν τὴν παστρική μου μούρη.
Φ. Ὁ διάβολος, βρέ Περικλῆ, μοῦ πήρε τὸν πατέρα... θὰ φτερνιστῶ πολλὰς φορὰς καὶ τράβα παραπέρα.
Π. Σταμάτα λίγο, μασκαρά...
Φ. Πονοῦν τὰ κόκκαλά μου... ἡ μύτη τρέχει κρουνηδόν... δὲν εἶμαι ὅτ' αὐτὰ καλὰ μου.
Ριγῶ, κρυδῶ, δώσε μου ἀμέσως μιὰ βελέντζα...
Π. Ὅρσε καμπόσαις ματσουκίαις, διαόλου ἱμφλουέντζα.

Ὁ Τρικούπης καμαρώνει
καὶ τοὺς βουλευτὰς σαρόνει.

Τοῦ Βασιλῆα τὸ γλέντο
μὲ τὸν Ριζᾶ ἐφέντη.

Λοιπὸν ἐπῆγε ὁ Ριζᾶ ὁ Πρόεδρος ὅτ' αὐτὸ Παλάτι γιὰ νὰ εἰπῇ στὸν Βασιλῆα καὶ στὴν Αὐλὴν πολλὰ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἑστρωσαν βασιλικὸ τραπέζι καὶ ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε πρὸς χάριν τοῦ νὰ παίξῃ, καὶ ὅλο παρεκάθισε τὸ διαλεκτὸ συνάφι καὶ τὸν ἐπαρροφούσαν ἀπὸ ἀτζερ πιλάφι.

Καὶ ὅτ' αὐτὸ Παλάτι ἔγινε μεγάλο πανηγύρι, ὁ ἕνας κι' ἄλλος φίλτατος εἰς τὸν Ριζᾶ ἐφάνη, καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐσήκωσε ἀπάνω τὸ ποτήρι καὶ ἀρχισε προσφώνησιν ὅτ' αὐτὸν Πρεσβευτὴ νὰ κάνῃ.

Προπίνω, φίλε Πρεσβευτά, γιὰ τὸν Χαμίτ Σουλτάνο, ποῦ μᾶς ὑπεχρέωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ὡς τώρα φίλος πρὸς ἐμὲ ἀληθινὸς ἐφάνη, ποτὲ δὲν μᾶς ἐχθρεύεσθαι. ποτὲ δὲν μᾶς μισοῖ, κι' οὐδέποτε θὰ λησμονῶ ἐκεῖνο τὸ φιρμάνι, ποῦ ἀμνηστίαν ἔδωκε στὴν Κρήτην τὸ νησί.

«Δι' ὅσα ἔκαμε καλὰ ὡς τώρα εἰς τὴν Κρήτην μεγάλως τὸν εὐγνωμονεῖ ὁ ἄρχηγος τὸ γένος, ἐν ὅσῳ δὲ ὁ ἄρχηγος φαίνεται τὸν πλανήτην, καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι πρὸς αὐτὸν καθυποχρεωμένος.

«Εἴθε νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἐχθρὰν καὶ τὸ αἷμα καὶ ἀδελφωμένοι πάντοτε νὰ πίνωμεν κρασί, εἴθε νὰ σμίξῃ γρήγορα τὸ ἰδικόν μου στέμμα καὶ τῆς μεγάλης φέτας τοῦ ἡ φοῦντα ἡ χρυσῇ.

ὁ δὲ Σουλτάνος πρὸς ἐμὲ τζουτζέδες του νὰ στέλλῃ
κί' ἐγὼ εἰς τὸ Σεράγι του δίκους μου νὰ τοῦ στέλλω.
«Εἶθε οἱ Τούρκοι κί' οἱ Ρωμηοὶ νὰ εἶναι γάλα μέλι
καθὼς ἐγὼ ἐπεύχομαι κί' ἐπιθυμῶ καὶ θέλω,

«Εἶθε μ' ἀγάπην ἀληθῇ νὰ διαβῇ ὁ χρόνος
καὶ νὰ πατήσῃ κί' ὁ Χαμίτ εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφη,
καὶ δεῖπνον νὰ τοῦ κάμωμεν ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος
μὲ κοκορέτσι μπόλικο καὶ μὲ ἀτζεμ πιλάφι».

Κί' ἀπήντησε ὁ Πρεσβευτὴς ὅτ' ἐπὶ πρόποσιν ἐκείνην·
«Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιε, ποῦ ἄρχεις μὲ εἰρήνην
τοῦ ἔθνους τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ ὑπερηφάνου,
δεχθῆτε τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ χαζρετλοῦ Σουλτάνου.

» Ὁρκίζομαι ὅτ' ἐπὶ Φατιμέ καθὼς καὶ ὅτ' ἐπὶ Προφῆτῃ
πῶς ὁ Σουλτάνος καθ' ὅτ' ὅτ' ἐπὶ κανὲν δὲν ἔχει πάθος,
καὶ ἂν τὸ αἷμα ἔτρεξε ἀφθόνως εἰς τὴν Κρήτην
γιαγνίς ὅλντοῦ, ὦ Βασιλεῦ, συνέβη πάλιν λάθος.

« Ἄν ὁ Σουλτάνος κάποτε μὲ τρόπον σὰς κυτῶν,
ἀλλὰ δὲν σὰς ἐχθρεύεται, ἀλλὰ σὰς ἀγαπᾷ,
καὶ οὐτ' αἱ σχέσεις δὲν χαλοῦν τῶν φίλων μας κρατῶν
διότι αἷμα ἔτρεξε ὀλίγον τῶν Κρητῶν.

» Ἄν ὁ Τρικούπης τὴν Τουρκίαν μὲ νότες φοβερίζῃ
καὶ ὁ Βεζύρης ὁ Κιαμήλ τῆς χώνει ὅτ' ἐπὶ ντουλάπι,
μὰ ὁ Χαμίτ προνόμια ὅτ' ἐπὶ Κρητικούς χαρίζει
καὶ ἴδια μένει πάντοτε τῶν Τούρκων ἡ ἀγάπη.

« Κί' ἂν δένεται μὲ πῶς βαρεῖαις ἡ Κρήτη ἀλυσίδες
δὲν γράφει τὴν ἀγάπην μας μὴδ' Οὐλεμά καλέμι,
κί' οἱ τόσοι μπεχλιβάνηδες κί' οἱ Καφφετζήμπασηδες
ἐμπνέουν Φιλελληνισμόν εἰς ὅλο τὸ Χαρέμι.

» Ὁ κραταιὸς μου κύριος, τὸ ἔθνος σὰς τιμῶν,
ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του προπίν' ὑπὲρ ὅτ' ἐπὶ.
Πρὸς σὰς ὁ νοῦς του στρέφεται καὶ ἡ ψυχὴ του ὅλη
καὶ σεῖς μονάχα μιὰ φορὰ θὰ πάρετε τὴν Πόλιν».

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Πρεσβευτὴς μὲ τρόπον ντιλικάτο
κί' ἐπέταξε τὸ φέσι του ὅτ' ἐπὶ Βασιλῆα τὸ πιάτο,
καὶ διαχύσεις ἔγιναν διάφοροι ἐκεῖ
καὶ ἄρχισε τὸ λιγερόν νὰ παίζῃ ἡ μουσικὴ.

καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τυρὸς Ἀγράφων σπάνιος εἰς τῶν τυρῶν τὰ εἶδη,
ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰς τραπεζὰς ὅλας,

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς ὅτ' ἐπὶ σπῆτί μου ἀνέβη,
ὅτ' ἐπὶ Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἐύδη, — δρό' ὅτ' ἐπὶ λάδι τρεῖς ὅτ' ἐπὶ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινωτὸς πολὺς.

πωλεῖται εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν Οἰκονομίδην
κί' εἰς πάντας τοὺς σημαντικούς ἐνταῦθα παντοπώλας.
Ἐκ παχυτάτου γάλακτος τὰ μάλα θρεπτικοῦ,
δεκάκις δὲ παχύτερος καὶ τοῦ Ἑλβετικοῦ,
ἄδρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σοφὴν
εἰς μίαν δυσθεώρητον τῆς Πίνδου κορυφῇ.

Ὁ Μᾶς ὁ Εὐάγγελος μὲ τὸν Τσανακαλίδην,
ζαχαροπλάσται ἀριστοὶ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμουν λαμπρὰ γλυκύσματα εἰς σχήματα καὶ εἶδη
ὅτ' ἐπὶ Ζαχαροπλάστεϊόν των, τὴν προσφιλῇ Παλλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κί' ἀπὸ τοὺς νέους τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοούμενην.
Ἐκεῖ σπουδὴν καὶ μάθησιν πραγματικὴν θὰ ἴδῃς,
ἐκεῖ θὰ εὕρῃς πάντοτε περιποιήσεις τόσας,
ἐκεῖνος δ' ὁ πολὺγλωσσος Κωστῆς Τσανακαλίδης
λιμᾶρει τοὺς πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Σταθῆτε, τόπον ὅλοι σας... μᾶς ἤλθε... νάτος! νάτος!
θὰ ἔβγῃ τὰ Χριστούγεννα τρελλὸς καὶ κουδουνάτος.

Εἰς τοῦτον περιέχονται πολλάι τε καὶ παντοῖαι
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μεγάλαι προφητεῖαι,
ἀλλόκοτοι, ἀνέλπιστοι, σωσταὶ καὶ ἀληθεῖς,
ποῦ μὲ αὐτὰς τρελλαίνεται καὶ χάσκει ὁ καθείς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ Φασουλῆς κί' ὁ βλάμης Περικλέτος
ἐπήρανε κατήφορο διὰ τὸ νέον ἔτος
κί' ὁ στίχος ἐπλημμύρησε καὶ σὰν ποτάμι τρέχει
αὐτὸς ὁ Καζαμίας μας εἰκόνας δὲν θὰ ἔχῃ.

Ἀπλοὺς τοὺς ἀναγνώστας του ἐφέτος χαιρετᾷ
καὶ μ' ὅλους ἀστεϊεύεται καὶ κάνει χωρατὰ.
Ὅτ' ἐπὶ τέλος δὲ ὁ Φασουλῆς, κυττάζων τοὺς ἀστέρας,
ὡς Κάλχας οἰστροληαθηθεὶς καὶ πλήρης μεγαλείου,
προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας
διὰ τῆς ἀποφύξεως τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
ὅσοι τὸν Καζαμίαν μας ἐπιθυμοῦν καὶ θέλουν
ἀμέσως τοὺς παρακαλῶ νὰ στείλουν τὸν παρᾶ,
ἀλλέως ἀδεῖα γράμματα μονάχα νὰ μὴ στέλλουν.

Εἰς μὲν τὸ Ἑσωτερικόν
λεπτοὶ σενῖντα ἡ τιμή,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν
ἑξῆντα καὶ προπληρωμή.

μὲ Χρυσὸν, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χίμα δέχων ἄνδρα, — ποῦ τὸν ἄλλοτε μαμῆ.